

Egy új születésnap kezdete. A rákbetegek számára ezt is jelenti az a nap, amikor gyógyultnak nyilvánítják őket. A közösség, a lelki támasz és a sorstársak jelenléte sokat segít. Karosi Lászlónénál több mint tíz éve diagnosztizálták a mellrákot. Küzdött, meggyógyult és megalapította a Napfény Rákbetegek és Hozzátartozóik Egyesületének klubját.

-Mi az Ön története?

- Nálam 1998-ban diagnosztizáltak mellrákot, pontosabban voltam egy vizsgálaton, de ott az orvosnak elkerülte a figyelmét, majd egy hét múlva én magam vettem észre. Visszamentem és karácsonyra megkaptam az ajándékot, miszerint rosszindulatú a daganat. Aztán jött a „szokásos” kálvária: kemoterápia, sugárterápia, műtét. Fogalmam sincs, hogy miért alakult ki, a családomban nem volt rákbetegek, lehet, hogy a stressz, de kinek nincs az életében idegeskedés?

- Hogyan reagál egy ilyen hírre az ember?

- Mint, akit leforráztak, úgy ért ez az egész helyzet. Ott, akkor nem is tudtam feldolgozni. Most mi lesz, hogy lesz? Ilyen és hasonló kérdések motoszkáltak a fejemben. Elsőként a családommal beszéltem meg, aztán a gyerekeim elvittek Pestre, az Onkológiai Intézetbe, azóta is odajárok kontrollra. Öt évig háromhavonta kellett menni, öt év után félévente, most évente járok. Szerencsére mindig negatív volt az eredmény, ami lendületet ad a további életemhez.

- Most már gyógyultnak számít?

- A Rákszövetség és az orvosok is azt mondják, öt év. Mi azt szoktuk mondani, hogy túlélünk, már voltunk egyszer odaát, visszajöttünk, tehát van egy új születésnapunk. Én is „12 éves” vagyok, de szerintem ebből soha nem lehet teljesen kigyógyulni, mert a lelkünk mélyén ott marad a fájdalom: a rák szele megérintett és ez mindig elkísér. A félelmet igyekszem távol tartani magamtól.

- Azt mondják, hogy egy ilyen helyzet egy nőt különösen megvisel, hiszen a nőiségében éri változás.

- Ez így van. Bár én már egyedül élek, mert a férjem meghalt, de más családoktól hallom, hogy a férjek nem szívesen fogadták el. Volt, aki emiatt vált el, akitől emiatt ódzkodtak, volt olyan, akit emiatt mellőztek, nehéz elmondani, mert mindenki másképp éli meg. Ehhez kell egy jó társ, egy jó család. Én szerencsére nem zárkóztam be, már volt két unokám, ez erőt adott. Eldöntöttem, hogy végigcsinálom és meggyógyulok, a családom pedig teljesen mellettem állt és soha nem éreztették velem, hogy rákbeteg vagyok.

- Mi volt a legnehezebb pillanat?

- A kemoterápia az nagyon nehéz. Volt olyan pillanat, amikor úgy éreztem, feladom, mert olyan következményei voltak. Komoly fizikai fájdalom, de ezt nem is lehet elmondani. Nem kívánom senkinek, hogy átélje azokat a kínokat, melyeket akkor éltem át.

- Mennyire nyitottak ezek az emberek, miben segít az egyesület?

- Aki eljön, annak nem kötelező elmondani, hogy érintett, hiszen pártoló tag is lehet, de az esetek többségében megnyílik mindenki. Fontos, hogy beszélhessen róla, hiszen sok egyedülálló van közöttünk, akit elhagytak, vagy elhagyatottnak érzi magát, vannak, akik depressziósak voltak, de ha találkozunk, kikapcsolódnak és nem a betegségükkel foglalkoznak, éppen ezért szervezünk több programot is. Ilyenkor elfelejtik a problémáikat.

Mindenkit valami motivál, mindenki kap egy-egy kisebb megbízást valamilyen szervezési feladatot, ezek fontos dolgok. Ez nekem is egy nagyon jó lelki támasz, nem vagyok egyedül, szeretek segíteni, elfeledtetni másokkal a betegséget, és jó látni a sok mosolygós arcot, akik körülvesznek. Az gyakori, hogy a férj hozza a feleséget, vagy fordítva. Aki nem érintett, pártoló tag lehet.

- Mennyire nehéz feldolgozni egy ilyen közösségnek, ha valakit elveszítenek az egyesület tagjai közül?

Nevetve gyógyulni

Írta: Budavölgyi Kálmán

- Nehéz, de előttünk mindig a túlélés lebeg, így kell hozzáállni. Nagyon örülünk, amikor valaki elmúlt öt éves, tíz éves. Ilyenkor az ember azt érzi, hogy mi majd megmutatjuk, hogy túl lehet élni ezt az egészet.

[Hírforrás: 8800.hu](http://8800.hu)